

РЕШЕНИЕ

№ 891

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Вladoва Боботилова
като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело №
20231100900639 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.365 и сл. ГПК.

Образувано е по подадена искова молба с вх. № 32112/04.04.2023 г. от „И.,В.И К. ООД, ЕИК ***** срещу „Д.И.“ АД, с ЕИК *****”, със седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Триадица“, бул. „***** с която е заявен за разглеждане иск с правно основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за установяване несъществуване на вписано обстоятелство по партидата на ответника отнасящо се до седалището и адреса му на управление, а именно – гр. София, р-н „Триадица“, бул. „*****

В изложението на исковата си молба ищецът посочва, че в качеството му на притежател на правото на собственост върху недвижим имот разположен в гр. София, бул. „***** което вещно право е придобил на договорно основание през 2007 г. разполага с правен интерес да предяви иск по чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ да установи несъществуването на вписано обстоятелство по партидата на ответника отнасящо се до седалището и адреса му на управление съвпадащ с административния адрес на придобития от него недвижим имот, доколкото не е давал съгласие за подобно манифестиране на правно-индивидуализиращ белег на ответника, съответно извършеното вписване засяга отрицателно правото му на собственост. Допълнено е, че огласяването на този адрес на управление на ответника по партидата му в ТР обуславя изпращането на всякаква по вид кореспонденция до този правен субект, което резултира върху ангажиране вниманието на представители на ищеца да дават обяснения, че „Д.И.“ АД фактически не се помещава на този адрес на управление. Излага се твърдение, че между ищеца и ответника не е налична връзка от каквото и да е естество, която да съставлява основание, което да позволява на „Д.И.“ АД да ползва и огласява пред третите лица във връзка с търговската си дейност административния адрес на имота притежаван от ищеца, като свои адрес на управление. При така установената фактическа обстановка според ищеца били покрити условията на чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ, а именно, че по партидата на ответното дружество на 07.05.2009 г. е било осъществено вписване на несъществуващо обстоятелство, а именно, че седалището и адреса му на управление са в гр. София, р-н Триадица, бул.

„***** като се иска установяването му по съдебен ред.

В срока по чл. 367 ГПК от ответното дружество не е упражнен отговор по депозираната ИМ.

Представители на страните по делото не се явяват в проведеното на 07.07.2023 г. открито съдебно заседание.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Видно от отразеното по електронната партида водена за подлежащите на вписване обстоятелства относно търговско дружество „Д.И.“ АД, с ЕИК ***** в ТРРЮЛНЦ при АВ се констатира, че дружеството има вписано седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Триадица“, бул. „***** като това вписване е осъществено под № 20090507094303 и е извършено на 05.07.2009 г. На същата дата е и първоначалната търговска регистрация на учреденото дружество.

Съгласно приет за доказателство по делото нотариален акт № 93 от 26.04.2007 г. съставен от нотариус – Д.С. се установява, че дружеството-ищец е придобило въз основа на сключен договор за продажба недвижими имоти – апартаменти 5 и 6 /изградени до етап груб строеж /, намиращи се на административен адрес – гр. София, бул. *****.

От ответника не са ангажирани никакви доказателства по делото, в това число че разполага с вещно или облигационно право да ползва имота с административен адрес - гр. София,. р-н бул. „*****

Предявен за разглеждане е установителен иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за установяване несъществуването на вписано обстоятелство.

Съгласно чл. 29, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване на нищожност или недопустимост на вписването, както и за **несъществуване** на вписано обстоятелство.

Изложените от ищеца в исковата молба основания за притежание на правен интерес от провеждане на защита по смисъла на чл. чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ се споделят от съда, доколкото дружеството - „И.,В.И К. ООД има регистриран адрес на управление идентичен с този на ответника /- гр. София,. р-н бул. „*****“, като освен това се легитимира като носител на правото на собственост върху два недвижими имот разположени на същия административен адрес. Обстоятелството, че този административен адрес е заявен и вписан за адрес на управление и на ответното дружество съчетано с наличието на твърдения за липса на надлежно основание същият да бъде ползван за извършване търговската дейност на „Д.И.“ АД, с ЕИК ***** , както и за създаване на неудобства за ищеца свързани с опити за осъществяване на контакти с ответника на този адрес се явяват достатъчни за да се признае в полза на ищеца, качеството на заинтересовано лице по смисъла на чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ, което прави предявения от него иск допустим и подлежащ на разглеждане по същество.

В случая дружеството „И.,В.И К. ООД е упражнило така уреденото процесуално право на иск, като по разписания законов механизъм е поискал да се установи несъществуването на вписано обстоятелство по отношение търговско дружество „Д.И.“ АД, а именно неговото седалище и адрес на управление.

Съгласно дефинитивната норма на чл. 12 от ТЗ, седалището на търговеца е населеното място, където се намира управлението на дейността му, а неговият адрес е адресът на нейното управление. Седалището и адресът на управление са елементи от статуса на търговското дружество като правен субект, които го индивидуализират в търговския оборот, представляват задължителни реквизити от съдържанието на дружествения договор (устава) и подлежат на вписване по партидата му в търговския

регистър (чл. 115, т. 1 от ТЗ), като търговецът е длъжен да ги посочва в търговската си кореспонденция (чл. 13, ал. 1 от ТЗ). За тези обстоятелства от статута на търговеца е приложим принципът за истинност на заявеното за вписване обстоятелство, което заявителят потвърждава с нарочна декларация по чл. 13, ал. 4 от ЗТРРЮЛНЦ. Вписването на адреса на управление като индивидуализиращ белег на търговското дружество се извършва въз основа на простото твърдение на заявителя, като проверката на регистърния орган е формална и се ограничава до наличието на този реквизит в устава на дружеството и приемането му от надлежен орган. Няма съмнение обаче, че законодателната цел е адресът на управление на търговецът да бъде достоверен и да не въвежда третите лица в заблуждение относно действителния адрес, на който се осъществява управлението на дейността на търговеца (което е изрично предвидено относно фирмата на търговеца в нормата на чл. 7, ал. 2 от ТЗ). Когато дружеството не е осъществявало и не осъществява управлението на търговската си дейност на вписания по партидата му адрес е налице несъвпадение между правното положение, произтичащо от вписването на това обстоятелство и от установения в чл. 10 от ЗТРРЮЛНЦ принцип на доверие в търговския регистър, от една страна и фактическото такова от друга, свързано с изискването за истинност на вписаното обстоятелство, което следва да бъде отстранено с иск за установяване на неговото несъществуване, въз основа на решението по който същото да бъде заличено от търговския регистър по партидата на търговеца. Действително, в ТРОСГК № 1 от 6.12.2002 г. по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК НА ВКС са разгледани само две хипотези на несъществуващо обстоятелство: 1) липсващо (невзетото) решение на орган на дружеството, за което е допуснато вписване в търговския регистър, в който случай е налице неистинско удостоверяване, тъй като удостовереното обстоятелство не е съществувало и то към датата на регистърното решение и 2) вписване на обстоятелство, което е съществувало, но по-късно по исков ред е установена нищожността му, като и в двата случая последица от установяване несъществуването му е заличаване на вписването с действие занапред (ex nunc), при което разликата в действието му е само в това, че в първия случай за периода от вписването до заличаването му вписаното несъществуващо обстоятелство (произтичащо от невзето решение) няма действие по отношение на членовете на дружеството. Упоменатият тълкувателен акт обаче не изчерпва хипотезите на чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ, доколкото третира само случаите, при които несъществуването на вписаното обстоятелство е обусловено от липсата на волеизявление на съответния дружествен орган (при невзетото решение), от което се твърди, че произтича, или от опорочаване на самото волеизявление, поради противоречие с императивни норми на закона, ней-сетне - от приемането на решението извън пределите на компетентност на дружествения орган, от когото изхожда. В споменатото тълкувателно решение са разгледани само случаи, при които подлежащото на вписване обстоятелство възниква непосредствено от решението на волеобразуващия орган, независимо от наличието на факти, намиращи се извън него, поради което възникването му е препятствано от липсата на такова волеизявление, или от липсата на материална компетентност на дружествения орган за приемането му, или от неговото опорочаване поради противоречие на императивни норми на закона. Доколкото обаче основен принцип на регистърното производство е този за достоверност на заявените за вписване обстоятелства, непосредствено свързан с принципа на доверие в търговския регистър, установен в чл. 10 от ЗТРРЮЛНЦ, който предполага вписване само на обстоятелства, които отговарят на обективната действителност, то в този смисъл е и задължението на заявителя по чл. 13, ал. 4 от ЗТРРЮЛНЦ да декларира истинността на заявените обстоятелства, която е обусловена не само от наличието на валидно решение на съответния дружествен орган, но и от съществуването на фактите, които обуславят

действителното им възникване. Предвид легалната дефиниция на понятието адрес на управление, съдържаща се в нормата на чл. 12, ал. 2 от ТЗ като такъв на управление на дейността на търговеца, със заявяването му за вписване, той декларира, че ще осъществява управлението на дейността си от този адрес това е разликата между него и адреса за кореспонденция, по смисъла на чл. 13, ал. 1, изр. второ от ТЗ, който е само такъв за приемане на съобщения. Ако обаче още към датата на заявлението за вписване търговецът не е имал действително намерение да извършва управлението на дейността си от този адрес или макар и при наличието на такова намерение не е могъл да осигури действителното му ползване за тази цел в разумен срок, с договор с вещноправно транслативно или конститутивно действие или на облигационно основание (наем, заем за послужване), то следва да се приеме, че вписаното обстоятелство е несъществуващо като несъответстващо на действителното правно и фактическо положение. В случая по делото няма ангажирани доказателства от търговецът вписал това обстоятелство, че към датата на вписването на дружеството в търговския регистър – 07.05.2009 г., имотът, разположен на вписания адрес на управлени е негова собственост, или пък на годно правно основание разполага с вещни или облигационни права, чието съдържание му позволява да го ползва. Няма и данни въпреки липса на право с очертаното приложно поле ответното дружество макар и без основание фактически да е осъществявал ползването на имота за целите на управлението на търговската си дейност.

При това положение единственият възможен извод се свежда до това, че вписаното седалище и адрес на управление на „Д.И.“ АД, от който никога не е било осъществявано управлението на дейността му представлява несъществуващо обстоятелство и предявеният иск с правно основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за установяване на това е основателен и следва да се уважи.

При този изход на спора право на разноски в производството се поражда единствено за дружеството-ищец, което е формулирало нарочно искане за това в исковата молба, съответно по делото се установява, че реално извършените от тази страна разходи за участието и в производството пред СГС се свеждат до заплатената държавна такса в размер на сумата от 80 лв. Предвид това на основание чл. 78, ал. 1 ГПК тази сума следва да се възложи за плащане от ответника.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „И.В.И К. ООД, ЕИК *****, срещу „Д.И.“ АД, с ЕИК *****, иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ, че извършеното въз основа на подадено заявление по Образец А 5 с № 20090430105716 в ТР при АВ вписване под № 20090507094303 в частта му отнасяща се до това, че търговецът „Д.И.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Триадица“, бул. „*****“ е несъществуващо обстоятелство.

ОСЪЖДА „Д.И.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Триадица“, бул. „*****“ да заплати в полза на „И.В.И К. ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „*****“ на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер от 80,00 лв. – представляваща направени съдебни разноски за заплатена държавна такса за разглеждане на спора пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Заверен препис от решението, след влизането му в сила, да се изпрати на Агенция по вписванията - търговски регистър.

Съдия при Софийски градски съд: _____